

1) Κώλυμα, ἐμπόδιον ἐνθ' ἄν.: Ἀργηκα, γινεὰ μου ῥθε
μὰ ἀλικόδοισι Μέγαρ. || Φρ. Πήγαινε ῥς τὸν πατέρα σου καὶ
φέρει με πέντε παράδων ἀλικόντισι (οὕτω λέγουν ἀπατηλῶς
αἱ μητέρες πρὸς τὰ παιδιά των, ὅταν θέλουν νὰ τὰ κρα-
τήσῃ ὁ πατήρ πλησίον του διὰ νὰ μὴ τὰς ἀπασχολοῦν
ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς των ἐργασίας. Συνών. φρ. πήγαινε νὰ
μοῦ φέρῃς τὸν κρατήχτη) Χίος || Ἄσμ.

Σὲ πάντεχα ῥς τὰ τρίμερα, ῥς τὰ ἑνάμερα δὲν ἤρκες,
ἤρκαν καὶ τὰ σαράντα σου, εἴντ' ἀλικόντισ' εἶχες;
Κάτω Παναγ. Συνών. ἀλικόντι, ἀλικόντιστα, ἀλικόν-
τισμα. 2) Βραδύτης, καθυστέρησις Μέγαρ.: Δὲ δό-
κα νὰ ξηγήσω τὴν ἀλικόδοισί του Μέγαρ.

ἀλικόντισμα τό, Σίφν. κ. ἀ. ἀλικόδοισμα Κρήτ.
ἀλικότ'σμα Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἀλ'κότημα Ἡπ. ἀλ'κότημα
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω, παρ' ὃ καὶ ἀλικοντάω.

Ἀλικόντισι 1 ἐνθ' ἄν.: Ἡ δ'λεῖα δὲ θέλ' ἀλ'κότημα,
τραυὰ τὴν μπρουστά Αἰτωλ.

ἄλικος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Κοτύωρ. κ. ἀ.) ἀλ'κους Λέσβ. Μακεδ. (Σιάτ.) Σάμ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *al* (ἐρυθρός) καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἔχων ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, βαθὺς ἐρυθρός,
κατακόκκινος πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κο-
τύωρ. κ. ἀ.): Ἀλικο αἷμα - παννὶ - τριαντάφυλλο - φουστάνι
πολλαχ. || Φρ. Ἐντύθηκε ῥς τ' ἄλικο (ἐφόρεσεν ἐνδύματα μὲ
κυτπητὰ χρώματα) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀλένιος, ἀλί.

2) Ὁ ἔχων ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ὑπέρυθρος ἐνιαχ.:
Ἀλ'κον φέσ' Σάμ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὴν τρυφεράδα σου τὰ ρόδ' ἄς πάρουν χρῶμα
γὰ νὰ γενοῦν πρὸ ἄλικο καὶ πρὸ δροσᾶτ' ἀκόμ'

Θήρ.

ἀλίκουντρος ἐπιφών. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λέγεται ὑπὸ παιδίων, ὅταν θέλουν νὰ παύσῃ πρὸς στιγ-
μὴν τὸ παιγνίδιον: Φτοῦ κι ἀλίκουντρος!

ἀλικούρδημα τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικουρδῶ.

Ἀνατροπή.

ἀλικουρδῶ Ἡπ. Ἰων. (Σόκ.) Σάμ. ἀλικουρδάω
Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Μετβ. ἀνατρέπω Ἡπ.: Ἀλικούρδησε τὸ κακκάβι
καὶ χύθηκε τὸ γάλα. Καὶ ἀμτβ. ἀνατρέπομαι Ἡπ.: Ἀλι-
κουρδήθηκα κ' ἔπεσα. 2) Τρέχω πηδῶν Ἰων. (Σόκ.)
Σάμ. 3) Ὑπερεκχειλίζω, ἐπὶ ποταμοῦ Εὐβ. (Στρόπον.):
Ἀλικούρδησι τοὺ ποντάμ'.

ἀλικουρτέα ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀλικουρτέγμα Πόντ.
(Κερασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ ζυφόφυτον ἀλκυόνιον (Διοσκορ. 5,135), εἶδη τοῦ
γένους τῶν ἀλκυοναρίων (alcyonaria) τῆς τάξεως τῶν
ἀνθοζώων (anthozoa). Συνών. βυζὶ τῆς θάλασσης
(ιδ. βυζί), θαλασσομάννα. [**]

ἀλίμανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλίμανος Λευκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. λιμάνι. Πβ. ἀρχ.
ἀλίμενος.

Ὁ μὴ ἔχων λιμένα, ἀλίμενος.

ἀλιμάριστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιμαριστός
< λιμάρω, παρ' ὃ καὶ λιμαρίζω.

Ὁ μὴ λιμαρισθείς, ἦτοι ὁ μὴ διὰ τῆς ρίνης ἀπολε-
πτυνθείς.

ἀλίμαχτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιμαχτός < λι-
μάζω.

Ὁ μὴ προκαλῶν λίμαν, ἦτοι σφοδρὰν ὄρεξιν, ἐπιθυ-
μίαν, βουλιμίαν: Τίποτε δὲ τρώμε ἀλίμαχτο, γὰ τὸ κάθε-
τι λίμα μᾶς πιάνει.

ἀλιμζά ἡ, Ἀμοργ. Θήρ. Κύθν. Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄλιμον.

Φυτὰ τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodia-
ceae) συνήθως ἀλμωδῶν τόπων 1) Εἶδη τοῦ γένους
τῆς ἀτραφάξεως (atriplex), ἀτράφαξις ἡ ροδώδης (atri-
plex rosea) Κύθν. (συνών. βρομόχορτο), ἀτράφαξις ἡ
ἄλιμος (atriplex halimus) Ἀμοργ. (συνών. ράμος)
Ἀμοργ. καὶ ἀτράφαξις ἡ Ταταρική (atriplex Tatarica,
var. recungra) Ἀμοργ. Πβ. ἀγριοσπανάκι 2. 2)
Ἀλιμος ἡ ἀνδραχνοειδής (halimus portulacoides) τοῦ
γένους ἄλιμος (halimus) ΠΓεννάδ. 42.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλιμζές καὶ ὡς τοπων. Ἀμοργ.
[**]

ἀλιμένευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιμενευτός
< λιμενεύω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ χιὼν δὲν διελύθη, ἐπὶ τόπου:
Μέρος ἀλιμένευτον.

ἀλιμίδα ἡ, Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλιμίδιν.

Ὑδωρ, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει διαλελυμένον ἄλας πρὸς
ζύμωσιν ἰδίᾳ χρήσιμον, ἄλμη. Συνών. ἀλάρμη, ἀλα-
τάρμη, ἀλιμιδέα, ἀλιμιδιν, ἄρμη, ἀρμούρα,
γάρος, νεράρμη, σαλαμούρα.

ἀλιμιδέα ἡ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλιμίδα ἢ ἀλιμιδιν.

Ἀλιμίδα, ὁ ἰδ.

ἀλιμιδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀλιμίδ' Πόντ. (Ἀμισ.
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀλαμίδ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄλμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγγου.

Ἀλιμίδα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐποίκεν ἀλιμίδ' τὸ φαεῖν
(ἀλάτισεν ὑπερβολικὰ τὸ φαγητὸν) Τραπ. Ἀλιμίδᾶ ἔπα
(ὑπέστην τὰ πάνδεινα πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος) Χαλδ.

ἀλιμουδιά ἡ, Καππ. (Σινασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λευκὴ οὐσία ὡς μούχλα, ἡ ὁποία παράγεται ἐπὶ τῶν
τοιχῶν ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ καταστρέφει τὸ ἐπύχρισμά των.

